

Dankwoord

Voor mijn geweldige mensen,
die mijn naaste familie zijn geworden, mijn inspiratie en motivatie —
en die elke dag een glimlach toveren op mijn afgepeigerde smoel.

Jullie maken dit boek.
Uit het diepst van mijn hart — dank jullie wel.

Proloog

Een blauwe lucht — zo eentje uit een reisbureaucatalogus — zakt theatraal naar de horizon, alsof hij wil zeggen:

“ik ben er klaar mee, ik ga slapen.”

De volgende magische zonsondergang sprint alsof hij de bus nog moet halen.

De zeebries ruist alsof hij wil waarschuwen:

“Pas op, je staat op het punt het grootste architectonische absurdisme van de noordkust te zien.”

En inderdaad — daar staat HIJ.

Oud.

Grijs-beige.

Levensmoe.

Alsof hij al dertig jaar met een kater rondloopt.

Cocomunt.

Een gebouw zo verlegen dat het tussen de rij huizen staat als het jongere zusje van Assepoester — maar dan zonder fee.

Kleiner, ouder, zogenaamd monumentaler...

maar met zo'n verwaarloosde vibe dat zelfs het stof om ziekteverlof vraagt.

Cocomunt verbergt verhalen die eigenlijk in ARBO-handboeken thuishoren als “praktijkvoorbeelden van omgevingsgerelateerde trauma's”.

Hier ontstaan vriendschap, loyaliteit, steun...

en een niveau van sarcasme dat eigenlijk alleen op doktersrecept verkrijgbaar zou moeten zijn.

Een hotel dat de apocalyps heeft overleefd...en eerlijk gezegd: jammer dat het dat gedaan heeft.

Al jaren draait hier een hotel met 38 kamers die eruitzien als communistische studio's na een renovatie uitgevoerd door een Roemeens team op een zware kater.

Muren van lijm en vloeipapier, een plastic vloer, tapijten in tinten blauwachtig grijs en stof dat hier woont sinds de tijd van de dinosauriërs.

Uitzicht op zee — of op het dak van het restaurant, bedolven onder troep en verloren dromen.

Een lift waar je eerst een trap voor moet nemen (logica: 0/10).

Een nooduitgang zonder uitgang (veiligheid: huult zachtjes in een hoek).

Geen airco in de 21e eeuw, maar wél een gratis sauna — in elke kamer, in de zomer, zonder elektriciteit.

Zelfs de meeuwen mijden Cocomunt met een grote boog.

Ze zijn bang dat als ze erop schijten, het gebouw instort en ze voor de rechter moeten verschijnen.

De gangen zijn bekleed met rode tapijten:

in de zomer “strand binnen”,

in de winter “modder-spa deluxe”.

Camera’s kijken naar alles — behalve naar datgene waar ze écht voor bedoeld zijn.

In de winter spelen de radiatoren alsof ze in een fanfare zitten.

In de zomer verlaten de horren het gebouw sneller dan seizoensarbeiders.

Deze plek is een benauwde, nostalgische set van een telenovela die niemand ooit besteld heeft.

Logica bestaat hier niet. Verrassing is het dagelijks brood.

Welkom in dit sprookje. Aanbevolen lectuur: champagne... of iets sterkers.

Personages

Directeur Dionizy

Directeur met een grote D en een ego met een nog grotere EGO.

Loopt als een generaal, ruikt als een parfum reclame uit de jaren 90 en ziet eruit als een Adonis na een Aziatische wellnesvakantie.

Dagelijkse blik:

“Godverdomme, moet ik hier weer zijn.”

Hij komt met de fiets — want ecologisch... en goedkoper.

Sarcasme zit in zijn bloed, testosteron in legendes, en zijn witte facings hebben meer horror gezien dan menig film.

Zijn opmerkingen naar vrouwen zouden een eigen categorie moeten hebben in het wetboek.

Hij houdt ervan. Schaamt zich er niet voor.

Alfa, bèta en omega in één — al is het tegenwoordig vooral symbolisch.

Hij is gestoord, maar lief.

Want als het moet — helpt hij.

En als het moet — maakt hij je zo af dat je innerlijke yogi spontaan ontwaakt.

Hij is “van ons”.

En in Cocomunt is dat belangrijker dan kwalificaties.

Pelargonia aka Pela

De rechterhand van Dionizy, het gezicht van Cocomunt, een hart van suikerspin en zenuwen van roestvrij staal.

Ze begroet iedereen beleefd met:

“Iul in je bek.” Dat is haar versie van “goedemorgen”.

Van buiten zoet en elegant, van binnen — een tijdbom. Haar schoenen matchen altijd met haar tas, maar haar tas matcht met de chaos van binnen.

Ze is zó goed dat het pijn doet. Alleen in een menigte, moe van alles — maar nog steeds prachtig, al een beetje uitgekeken op de realiteit.

Wolf

Zijn naam is een grap van het universum.

Wolf is zen als een monnik die rookt en met zijn ogen “rot op” zegt.

Een stille observator. Ziet alles — zelfs wat hij niet zou moeten zien. Een oudere man met een glimlach die zegt: “als jij eens wist hoeveel het me allemaal geen reet kan schelen...” Hij is conciërge omdat iemand het ooit vroeg... en hij geen nee kan zeggen. Ze maken hem wakker voor een verstopte wc of verloren sleutels, en hij zucht als een held uit een Griekse tragedie. Zijn privé 60 m² is een andere wereld. Een tempel van esthetiek. Een oase van rust. De enige plek waar de wereld hem niet irriteert.

Pedros

Als er iets kapot gaat — bel hem.

Als het echt fout gaat — bel sneller.

Pedros komt altijd. Morgen. De technische ziel van Cocomunt. Een gummybeer-strijder. Meester van chaos en specialist in verdwijnende tools. Boren, schroevendraaiers, lampen — zijn spullen leiden een eigen leven. Pedros draait op "gummi bessensap" (lees: bier), dus hij scoort regelmatig achievements in de categorie: “avonturen en complete puinhoop van zijn privéleven”. Talent voor alles — vooral morgen.

Mevrouw Inga

De schoonste persoon in dit deel van Europa.

Douche om de drie uur. Manicure tussendoor. Nagels die door de kantine vliegen als shurikens. Overwerkt, klagend, moe maar altijd fris. Ze verruilt haar kar voor een emmer, want waarom het jezelf makkelijk maken als het ook moeilijker kan? Ze houdt van TikTok en Indiase dumplings die eruitzien als... nou ja.

Mevrouw Tina

Emotioneel een baby, fysiek — Rambo in een jurk. Ze zingt, schreeuwt, vloekt, huilt en lacht binnen één minuut. Houdt van ice tea en sandwiches. Heeft de kracht van een neushoorn en een talent voor ongelukken vooral aan het begin van het seizoen. Luid, impulsief, lief en gevaarlijk als een granaat zonder pin.

Kicia

Nieuw. Lief. Geloof dat het leven zwaar is, maar mensen goed. De perfecte prooi van Cocomunt. Doet alles wat je zegt en bedankt je er nog voor. Droomt van Parijs, maar haar budget reikt tot sigaretten en hoop dat het in de lente beter wordt.

Betty

Dat ben ik. De kroniekschrijver van absurditeit. In Cocomunt heb ik meer gezien dan in welke handleiding dan ook staat. Gasten die zich als apen gedragen — en er nog voor betalen. Salarissen die sneller smelten dan ijs aan de receptie. Muren die ouder worden. Dromen die vervliegen als goedkope parfum. Ik heb niet één leven. Ik heb er meerdere. Geen daarvan is geschikt voor een brochure. Te eerlijk. Altijd te laat. Optimistisch. En toch — ik hou van Cocomunt. En ik zou het voor niets anders inruilen.

De Januari-apocalyps

Het nieuwe jaar in het hotel begon zoals altijd:
met de ambitieuze slogan van Dionizy:
“Grote Schoonmaak, Grote Start, Nieuwe Energie!”
en met een minstens even grote chaos die vijf minuten later arriveerde.

Inga stormde de gang op met het gezicht van een detective die zojuist de perfecte misdaad heeft ontdekt.
— Neeeee... — kreunde ze terwijl ze in de stofzuiger keek. — Er zit geen zak in. Geen. Niet één. Iemand heeft hier al twee weken zonder zak lopen stofzuigen!*

Pedros, die net uit het magazijn kwam met veel zelfvertrouwen en een lichte kater, reageerde meteen:
— Rustig, ik fix dit wel.

Wat natuurlijk betekende dat het alleen maar erger zou worden.

Pedros greep de machine, schudde eraan alsof het een kapot kind in een oude sitcom was en drukte op de knop.

Binnen één seconde schoot er een golf van stof, vuil, haren, aarde, chips resten en dingen-die-niemand-meer-wilde-identificeren uit de stofzuiger.
De gang werd ermee bedekt alsof er net verse sneeuw was gevallen.

— O KUTTTTT! — gilte Kicia, waarna ze zo hard begon te hoesten dat het leek alsof ze naar een andere dimensie zou verdwijnen.
— God, dit is oud stof! Dit is stof van vorig seizoen! Ik ga dood, maak me af!

Pedros stond midden in de vuilwolk, knipperde langzaam, alsof hij zich afvroeg of dit misschien zijn moment van verlichting was.
— Volgens mij... zit 'ie verstopt.

— Echt? — Tina keek hem aan alsof hij een levende mislukking was. — Serieus? Want ik dacht dat hij gewoon ontplofte van blijdschap dat hij jou zag.

Tina liep snel naar voren om het raam open te zetten en die teringgang te luchten.
Door de stof mist zag ze de kabel van de stofzuiger niet.

Haar voet bleef hangen.
De wereld vertraagde.
Inga schreeuwde.
Pedros knipperde.

De kabel won. Een tragikomisch duel.

— JEEZUS MARIAAAA! — bulderde Tina, vlak voordat ze onderuitging alsof ze auditie deed voor de finale van “Got Talent: Vallen”.
Ze ging neer als een plank en landde met een doffe klap op haar rug.

— Leef je nog? — vroeg Kicia, nog steeds hoestend en happend naar lucht als een astmatische draak.

— Ik ben dood. — Tina sloot haar ogen. — Begraaf me hier. De gang ligt toch al onder het puin.

Toen verscheen Betty — te laat, met warrig haar, een half opgegeten broodje in haar hand en schuldgevoel in haar ogen.

Ze bleef staan, keek naar de totale teringzooi van het leven die zich voor haar uitstreckte en zuchtte als een moeder van vier die haar “brave kinderen” van de opvang komt ophalen.

— Oké... — mompelde ze.

— Geef hier. Alles. Ik regel het.

En inderdaad: terwijl de rest hoestte, vloekte of innerlijk dood op de vloer lag, startte Betty een tweede stofzuiger, ruimde de chaos op, schoof Pedros voorzichtig opzij, opende het raam, hielp Tina overeind (die nog steeds deed alsof ze overleden was) en bracht de hele gang weer in een bruikbare staat.

In een half uur.

Toen ze klaar was, zette ze haar handen in haar zij en zei:

— Welkom in het nieuwe jaar, verdomme.

En iedereen — zelfs de nog half-dode Tina — moest toegeven dat Betty eigenlijk bovenmenselijk is.

STOEP – PREMIUM IJSBAAN

De stoep voor het hotel was een kwestie van eer.

Elke dag moest hij gewassen worden, afgespoeld, gezandstraald, gebracht tot de staat van: “veilig, maar esthetisch”.

De tegels moesten glanzen, want Dionizy beweerde dat een gast zijn mening over het hotel vormt binnen de eerste drie stappen.

Die dag zweefde de temperatuur gevaarlijk rond het vriespunt.

Min één, plus één — dat verraderlijke weer dat zich voordoeft als neutraal en je daarna genadeloos onderuit haalt.

— We nemen die nieuwe vloeistof — besloot Betty. — Die laat alles glanzen.

Fout nummer één.

Die chemie was verraderlijk als sultana-ijs:
smaakt naar luxe, maar je schijft rozijnen.

De vloeistof was luxueus.

Rook naar citrus en de belofte van reinheid.
Mooi egaal verdeeld, precies, professioneel.

Na vijf minuten zag de stoep eruit als een spiegel.

Na tien — als een olympische ijsbaan.

De eerste die uitgleed was een gast uit kamer 103.

Hij redde zich op miraculeuze wijze door de deurklink vast te grijpen... en de rok van zijn vrouw.

De tweede was Pedros.

— O kut! — zei hij, terwijl hij een halve pirouette maakte en op handen en voeten eindigde.

En de derde... de derde was een hond.

Een middelgrote straathond uit het buurgebouw rende vrolijk de stoep op.

En begon onmiddellijk salto's, pirouettes en bewegingen te maken die zo in “Sterren op het IJs” hadden gepast.

Zijn poten gleden alle kanten op.

Zijn achterste haalde zijn voorkant in.
Pure vreugde en pure paniek — tegelijk.

— O MIJN GOD, DIE HOND DANST! — schreeuwde Tina.

— Dat is geen dans, dat is een gevecht om te overleven — corrigeerde Wolf.

De eigenaar stond erbij alsof hij bevroren was.

De hond overleefde.

Onze waardigheid niet.

Pelargonia keek naar de stoep, naar de hond, naar Pedros...
en nam een beslissing als een commandant in oorlogstijd.

— Water koken. Veel. NU.

Zes waterkokers gingen tegelijk aan.
De receptie veranderde in een elektriciteitscentrale.

Kabels, verlengsnoeren, kokers die borrelden als een heksensabbat.

— Als de stoppen eruit vliegen, dan schrijf ik me uit het leven uit — mompelde Kicia.

De eerste lading kokend water werd over het ijs gegoten.

sssssss...

Stoom.

Chemische stank.

Opluchting.

— Giet hier!

— Nee, daar!

— Kijk uit, je gaat dood!

Betty goot water als een priesteres van een ontgooingsritueel,
biddend dat het kokende water niet zou bevriezen zoals ieders hoop op een normale dag in
Cocomunt.

Pedros droeg de waterkokers heen en weer.

Wolf hield de wacht zodat niemand binnenkwam en wegvloog als Bambi.

Na een half uur was de stoep weer in de staat:
“je kunt erover lopen zonder je leven te breken”.

Iedereen stond daar nat, bezweet, stinkend naar citroen en overwinning.

Tina vatte het samen:

— Hotel schoon. Stoep glanst. Hond leeft.

Wolf voegde toe:

— En we hebben een nieuwe regel: glansmiddel alleen in de zomer.

Pelargonia sloeg het op in haar hoofd,
want niemand had nog de energie om iets op te schrijven.

En Dionizy, die later kwam, keek naar de stoep en zei trots:

— Mooi, hoe het glanst.

Niemand antwoordde.

Want iedereen wist dat dit hotel alleen glanst...
tot de eerste vorst.